

synderlig Velstand. Denne By har, netop foranlediget ved det Forhold, som dette Lovforslag sigter til at ordne, haft en meget langvarig Forhandling med vedkommende Politivrigheder, fordi disse, Sundhedspolitiet, Dvarantainecommissionen o. s. v., havde forlangt, at der skulde oprettes et saadant Opbevaringssted for Cholerafyge som det, der omhandles i Lovforslagets § 4. Det blev med Høje fra Byens Side bemærket, at et Cholerahospital eller en foreløbig Opbevaringsanstalt for Cholerafyge i den lille fattige By vilde have tilfølg, at hele Byen let kunde blive ramt af en ødelæggende Smitte, som der i Byen slet ikke var Midler til at standse, og den foreslog da, at der paa den sydlige Side af Fjorden, hvor der ikke ligger nogen By, men hvor der kunde erhverves et passende Sted til Henlæggelse af disse Syge, skulde af Vrighederne søges det Locale, som de attraaede. Der fandt, som sagt, en meget langvarig Forhandling herom Sted, men Byens Sogneraad eller det daværende Sogneforstanderskab kunde ikke sætte sin Villie igjennem i denne Sag. Jeg troer, at der for saadanne Byers Vedkommende maa ved dette Lovforslag stikkes Midler til, at der ikke ved udenfrakommende Hensyn paabyrdes dem en saa farefuld Indretning som den, her er Tale om, og at der paa saadanne Steder maa træffes andre Foranstaltninger end dem, der kunne træffes i Kjøbstæderne, hvor der er andre Midler til Sundhedspleiens Fremme, hvor der er mange Læger tilstede, og hvor man ikke i den Grad er udsat for, at Smitte griber om sig, som i en saadan lille By. Det er af disse Grunde, at jeg vil søge ved den videre Forhandling af denne Sag at faae stillet et Forslag, som kan stikke vedkommende Steders Sogneraad en afgjørende Stemme med Hensyn til, hvor et saadant Opbevaringssted for Cholerafyge skal lægges.

Schonheyder: Det foreliggende Lovforslag synes jo at gaae ud paa en nærmere Bestemmelse eller maastee Skærpelse af Loven af 10de Marts 1852, der bestemmer, at Skibe,

der ankomme med Cholerafyge eller Choleralig ombord, skulde holdes affondrede. Det forekommer mig imidlertid, at dette Forslag saa langt fra indeholder nogen skærpende Bestemmelse i saa Henseende, at det snarere er svagere eller mindre strengt. Det bestemmer jo kun, at naar et Skib ankommer fra et smittet Sted, eller naar det har Cholerafyge eller Lig af saadanne ombord, maa ikke nogen af de ombordværende Personer landsættes; men der er altsaa Intet til Hinder for, at Skibet løber heelt ind i Havn, selv om det har Cholerafyge eller Lig ombord. Folk kunne gaae ombord, være der, saa længe det lystet dem, gaae iland igjen og bringe Smitten med sig; man kan endog saa fra Skibet ilandbringe Varer, maastee af de meest smittebringende, uden at Nogen kan lægge Hindring iveien derfor. Jeg har villet henlede Opmærksomheden herpaa, idet jeg mener, at Alt dette vilde være forhindret, dersom der istedeifor Ordene „landsætte nogen af de ombordværende Personer“ stod, at Skibet ikke maatte have Samkvem med Land. Det er egentligt dette, hvorom det dreier sig. En saadan Bestemmelse kan vel i enkelte Tilfælde være generende for et Skib og for de Folk, der ønske at have Noget med det at gjøre, men jeg troer, at naar man skal træffe Foranstaltninger af den Art, maa man gjøre det tilgavn og saaledes, at de have Noget at bethyde, medens jeg iøvrigt skal bemærke, at jeg har overmaade lidt Tillid til alle saadanne Dvarantaine- og Sundhedsforanstaltninger, naar man kun rammer dem, der ankomme ad Søveien, og der ad Landveien kan komme ligesaa Mange, som det skal være. — Jeg vil iøvrigt med Hensyn til § 2 bemærke, at naar der bestemmes, at Skibe, der ankomme fra saadanne Steder som omtalt i § 1, skulde heise Dvarantaineflaget eller i Mangel deraf Nationalflaget paa Stortoppen, da er dette intet Kjendtegn for en stor Mængde Skibe. Det er en bekjendt Sag, at Skonnerter, Galeaser, Evertter og andre saadanne Fartstier — tilbeels ogsaa Brigger — altid føre Nationalflaget paa Stortop-